Στο Πολυτεχνείο ο φόβος άλλαξε πλευρά για αυτό το φοβούνται ακόμα
Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία

Νοέμβρης 2026

Από τον Απρίλη του 1967 η Χούντα κυβερνούσε με τον φόβο: της εξορίας, του βασανιστηρίου, του χαφιέ στη δουλειά και στη γειτονιά. Τον Νοέμβρη του 1973 χιλιάδες φοιτητές, εργάτες και αγρότες έπαψαν να φοβούνται, και από εκείνες τις μέρες φοβόταν η δικτατορία. Με διαλυμένα τα σχέδια «φιλελευθεροποίησης», έπεσε λίγους μήνες αργότερα, αφού μαζί με τις ΗΠΑ που τη στήριζαν διέπραξε το έγκλημα της Κύπρου, που βαραίνει ακόμα με την τουρκική κατοχή.

Το Πολυτεχνείο διέλυσε και τον μετεμφυλιακό «γύψο» και γέννησε τις ελευθερίες της Μεταπολίτευσης. Γι' αυτό κάθε εξουσία που φοβάται τον λαό το πολεμά: το 2020 η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιχείρησε να το απαγορεύσει με πρόσχημα την πανδημία, και φέτος, μαζί με την Πρυτανεία του ΕΜΠ, το θέλει με κλειστά κτίρια και χωρίς εκδηλώσεις στον χώρο του. Κι όπου δεν φτάνουν οι απαγορεύσεις, δουλεύουν οι μύθοι της δεξιάς και της ακροδεξιάς: ότι «δεν υπήρξαν νεκροί», όταν η δίκη του 1975 τεκμηρίωσε 24, ότι δεν έριξε τη Χούντα, ότι για όλα φταίει η Μεταπολίτευση.

Το «καθεστώς Μητσοτάκη» κυβερνά επτά χρόνια ξανά με τον φόβο, και τα συνθήματα της εξέγερσης τον ξεσκεπάζουν ένα ένα.

Ψωμί: ο φόβος για το νοίκι και τον μισθό που δεν βγάζει τον μήνα

Μια ολόκληρη γενιά δουλεύει εξαντλητικά ωράρια για μισθούς που δεν φτάνουν για το νοίκι, ή παίρνει τον δρόμο για το εξωτερικό. Η διάλυση της επαρχίας και της υπαίθρου προχωρά: νοσοκομεία ρημάζουν, βουνά και χωράφια παραδίδονται στις βιομηχανικές ΑΠΕ, οι ζωονόσοι αφανίζουν κοπάδια με το κράτος θεατή, και αγρότες, κτηνοτρόφοι και αλιείς παλεύουν αβοήθητοι με το κόστος παραγωγής. Την ίδια ώρα η πολεμική οικονομία καταπίνει δισεκατομμύρια για το ΝΑΤΟ, και το κόστος των πολέμων τους το πληρώνουμε εμείς στην ενέργεια και στα βασικά αγαθά, ενώ οι ολιγάρχες των καρτέλ μετρούν ιλιγγιώδη κέρδη.

Παιδεία: εκεί που η νεολαία δεν φοβήθηκε

Η δημόσια εκπαίδευση λεηλατείται, από τα υποβαθμισμένα σχολεία ως τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τις διαγραφές φοιτητών. Το φοιτητικό κίνημα όμως ανάγκασε την κυβέρνηση να εγκαταλείψει την Πανεπιστημιακή Αστυνομία και αμφισβήτησε στην πράξη τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τις διαγραφές.

Ελευθερία: «νόμος και τάξη», το εμπόριο του φόβου

Το δυσώδες σύστημα του Μαξίμου πνίγει τη χώρα στα σκάνδαλα και συγκαλύπτει ακόμα το έγκλημα των Τεμπών. Πριν από τις εκλογές καταφεύγει ξανά στη «στρατηγική της έντασης», για να πουλήσει φόβο και «νόμο και τάξη». Οι απαγορεύσεις στον εορτασμό υπηρετούν αυτό το σχέδιο, και κάθε στημένο σκηνικό έντασης τού κάνει δώρο. Η επίθεση με μολότοφ και τσεκούρια στη φοιτητική συνέλευση του Μαθηματικού και οι απειλές προβοκατόρικων ομάδων για το τριήμερο δείχνουν ότι ο κίνδυνος είναι πραγματικός. Απάντηση είναι η μαζική συμμετοχή στους εορτασμούς και στην πορεία της 17ης Νοέμβρη, με περιφρούρηση από το οργανωμένο φοιτητικό και εργατικό κίνημα.

Οι φασίστες ξαναβγαίνουν στον δρόμο

Οι περιθωριακές φασιστικές συμμορίες που ξαναεμφανίζονται κάνουν τη δουλειά που δεν μπορεί να κάνει ανοιχτά το κράτος: εφεδρεία απέναντι στο λαϊκό κίνημα, και οργή στραμμένη μακριά από τους πραγματικούς υπεύθυνους. Τον φασισμό τον τσάκισε ο λαός και θα τον τσακίσει ξανά.

Ανεξαρτησία: ο φόβος ενός πολέμου που δεν είναι δικός μας

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ήδη κάνει τη χώρα στόχο: έδωσε τη Σούδα στους Αμερικανούς για τον πόλεμο κατά του Ιράν και ανοίγει λιμάνια και υποδομές σε όπλα και ενέργεια για το Ισραήλ και τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. ΝΑΤΟ και ΕΕ μάς σέρνουν στον πόλεμο της Ουκρανίας και θέλουν να πιστέψουμε ότι άλλος δρόμος δεν υπάρχει, γιατί ο ισχυρός δεν χάνει ποτέ. Το Ιράν που άντεξε έδειξε το αντίθετο.

Ο φόβος σπάει όταν ο λαός οργανώνεται και παλεύει για διέξοδο

Κανείς από όσους ετοιμάζονται να διαδεχθούν ή να συμπληρώσουν την απαξιωμένη ΝΔ δεν αμφισβητεί τα ματωμένα πλεονάσματα, την πειθαρχία της ΕΕ και τους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ. Όποτε η κυβέρνηση ζορίστηκε, τη ζόρισε ο δρόμος: οι πλατείες για τα Τέμπη, οι σχολές, τα μπλόκα των αγροτών, με τη νεολαία στην πρώτη γραμμή. Έτσι και στη Γαλλία, όπου ένας ξεσηκωμός μαθητών έγινε πανεθνική οργή για τον Μακρόν και τις ίδιες πολιτικές.

Από αυτούς τους αγώνες βγαίνει ο οδηγός για τους επόμενους: να ενώνουν, να έχουν συγκεκριμένα αιτήματα, να μην κάνουν πίσω, να οργανώνονται εκεί που ζει, δουλεύει και σπουδάζει ο κόσμος. Τους λείπει ακόμα πολιτική φωνή και ορίζοντας για μια άλλη πορεία της χώρας: μια αντιιμπεριαλιστική αριστερά που θα ξεπεράσει την πολυδιάσπαση και θα ενωθεί, ως νεύρο μιας αντιπολίτευσης που θα αξίζει το όνομά της. Άλλη έξοδος από το «καθεστώς Μητσοτάκη» και τη χώρα της ολιγαρχίας, των καρτέλ και της υποτέλειας δεν υπάρχει.

Το 1973 ο φόβος άλλαξε πλευρά.

Την Τρίτη 17 Νοέμβρη, στους δρόμους, ας φροντίσουμε να μείνει εκεί που τον άφησε το Πολυτεχνείο.
Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία – Εθνική Ανεξαρτησία · Καμία θυσία, καμία εμπλοκή στους πολέμους τους

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ